

CRISIS EN

creació d'imatge

Carrer Nou, 23
teléfono 870 51 30

Avui en dia podem comptar amb els dits d'una mà els joves que volen dedicar-se a viure una vida religiosa; és a dir, que volguin ser monges o capellans.

Anys enrera, posem per cas l'època del franquisme, que no ens és tan llunyana, hi havia una gran confluència en els convents i també en els seminaris o noviciats. Rara era la família, i sobre tot en els pobles, que no tenia algun parent que era sacerdot o monja de tal o qual congregació. Era una època de molt totalitarisme, molt autoritarisme i sobre tot de molt puritanisme. Per moltes famílies la solució per deixar de mantenir una boca més, ja que solien ser molt nombroses, era la d'enviar al nen al seminari si així ho indicava el mossén que veia que el nano era bastant llest i espavilat, o a la nena a fer el noviciat. Així era que als tretze o catorze anys ja estaven destinats a portar una vida que la podríem anomenar monacal.

Aquest és el motiu pel que existeix una important massa d'homes i dones entregats a una vocació religiosa (alguns la van anar adquirint de mica en mica i d'altres ja estaven prou il·luminats), i que ara formen part d'un sector de la població que no podem considerar com a jovenets de la primera volada. Més aviat diria que qui més qui menys ja està arribant a la recta dels 40 o ja l'ha passat.

Actualment tothom parla de la crisi que està inmersa en tots els pilars de la nostra societat; i és clar, també li toca el rebre a la vocació religiosa: tenim crisi de novicis i de novícies.

Per això és natural que tant els capellans com les monges tinguin por perquè se n'adonen que s'estant quedant sols, que no hi entra aire jove que renovi i doni un caire més fresc i actual al seu món.

Però si abans als catorze anys ja sabien el que anaven a ser, ara nosaltres amb vint o més, encara podem lulem d'un cantó a l'altre intentant anar a la recerca d'allò que ens ompli plenament i que segurament no trobarem.

Què vol dir ser religiós
Quan una persona decideix ser religiosa sap que no només li caldrà creure en Déu com aquell ésser creador de l'univers, etc. etc. etc... sinó

que al fer-ho haurà de seguir una sèrie de normes i obligacions i deixar per sempre coses tan importants com pot ser la pèrdua de la llibertat personal.

Però posem com a exemple la història d'una noia, la Marta. La Marta és una jove d'allò més normal. Té vint-i-un anys i jo fins i tot diria que té alguna cosa misteriosa que la fa atractiva. No la podria imaginar mai vestida amb hàbit llarg i negre (cosa que ja no s'acostuma a portar tant), més aviat la veuria en mig d'una colla de revolucionaris. Però la Marta ha pres una decisió que canviarà tota la seva vida: d'ací un mes entrarà a fer el noviciat.

El noviciat és el temps de prova que haurà de passar abans de professar, i quan ho hagi fet voldrà dir que ella mateixa s'haurà oblidat per tota la vida, en un ordre religiós i que haurà de complir una sèrie de vots (obligacions espontànies que es contrauen envers Déu), que seran els que segueixin en la doctrina que ella ha triat.

Quan la Marta professi sap que els vots a seguir seran:

1.- El vot de pobresa: això significarà el fet de no tenir mai un duro propi a la butxaca. Al viure en comunitat tot el que es té s'ha de compartir, i els diners van a parar a un fons comú. Quan un membre en necessita demana permís i se'ls hi don.

